

Complimentjes

Verhaal

Sander kan niet zo goed lezen en hij schrijft ook veel fouten. Sander heeft dyslexie. In zijn hersenen loopt er vaak iets fout. Dat is heel jammer, maar zo is Sander geboren en de dokters hebben nog geen pilletjes uitgevonden om dat te genezen. De juf geeft de schriften van dictee terug. Sander zucht al voor hij het zijne opent: waarschijnlijk weer meer rood dan blauw. Zie je wel: 3 op 10!

'Leg allemaal je schrift open op je bank en kom dan in een kring rond de bankjes staan', zegt de juf.

Bah, denkt Sander, nu gaat iedereen ook nog zien hoe slecht mijn werk is. Maar de juf geeft niemand veel tijd om naar de schriften te kijken.

Ze zegt: 'Vorige week hebben we in onze handen geklapt voor Tessa. Ze had erg haar best gedaan om mooi te schrijven. Vandaag geven we een pluim aan Sander! Alle kinderen kijken naar het schrift van Sander. 3 op 10! En niet eens mooi geschreven. Het staat vol doorhalingen. De kinderen kijken verbaasd naar de juf. Zelfs Sander kijkt verwonderd naar haar.

Waarom krijgt hij een pluim? 'Steek eens je hand op als je donderdag oefende voor dictee', zegt de juf. Alle handen gaan omhoog. Alleen Christine niet. Ze oefent nooit want ze haalt toch steeds een 9 of 10. 'Knap', zegt juf. 'Hoe vaak schreef je de woorden op Romy?'

'Euh, niet, ik las ze alleen maar.'

En jij, Rob, hoe vaak heb jij de woorden geschreven?'

'Eén keer, juf, ik had alles direct goed.'

'En jij, Sander?'

'Mama dicteerde twee keer alles en wat ik fout had, moest ik nog eens drie keer juist schrijven.'

'Oké, wie oefende niet enkel op donderdag, maar ook op woensdag?'

Er gaat maar één vinger in de lucht. 'Hoe vaak, Sander?'

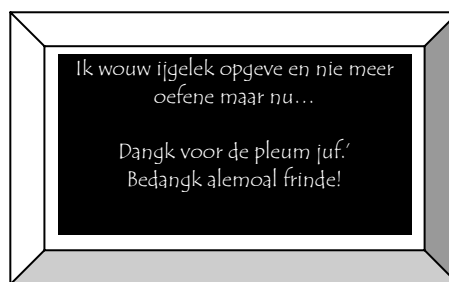
Evenveel als donderdag, juf. Ik oefen zo elke dag, behalve zaterdag. Vanaf zondag begin ik al met het nieuwe woordpakket.'

'tjee...zoveel', hoort Sander kinderen zeggen. Sommigen worden er even stil van. Zoveel oefenen en nog zo weinig goed geschreven?. Och arme, Sander.

'Als jullie vinden dat Sander een pluim verdient, omdat hij zoveel moeite doet, elke week opnieuw zonder opgeven, dan mogen jullie in de handen klappen: nu!'

Applaudisseren...dat doen de kinderen! Ze klappen tot hun handen pijn doen en gloeien. 'Bravo, Sander!' 'Knap van jou, 'Lang leve Sander', hoort hij roepen. Ze blijven maar klappen.

Hij voelt klopjes op zijn schouders. Hij wordt er rood van. Hij wil iets zeggen, maar er zit een brok in zijn keel. Als de bel van het speelkwartier niet was gegaan, hadden ze zeker nog door blijven klappen. 'Mag ik even iets op het bord schrijven, juf?' Dat mag van de juf. Wat de kinderen na het speelkwartier lezen zie je hieronder.

Sommige kinderen voelen zich nog gelukkiger dan Sander, omdat ze hem zomaar blij maakten en moed gaven.

Een complimentjes kost niets, het maakt jezelf en anderen blij. Je moet er alleen aan denken om het te geven. Daarom moeten jullie je ogen goed open houden en naar goede dingen zoeken, zoals de juf van Sander. Wat anderen fout doen, hebben we natuurlijk allemaal gezien. Wat ze goed doen, daar letten we vaak niet op.

Zoek jij ook eens naar complimentjes!

- voor je klasgenoten
- voor je meester of juf
- voor je broer of zusje
- voor je mama en je papa
- voor de oppas
- voor dat ene meisje in de rolstoel
- voor